

opusdei.org

Stilla veckan

”Meningen med människan, hennes ursprung och fullkomnande finns i Kristus, den Gud som ödmjukar sig själv av kärlek «ända till döden, döden på ett kors».” (Johannes Paulus II, Rosarium Virginis Mariae).
Texter om Stilla veckan av Opus Deis grundare.

2020-04-07

I Lidandets tragedi fullbordas vårt eget liv och hela mänsklighetens historia. Stilla veckan kan inte inskränkas till att vara ett enkelt

minne; vi måste betrakta Jesu Kristi mysterium som något som fortsätter i våra själar; en kristen är skyldig att vara "alter Christus, ipse Christus", en annan Kristus, Kristus själv. Alla har vi genom dopet blivit präster över våra egna liv, för att "frambära andliga offer som Gud vill ta emot tack vare Jesus Kristus" (1 Petr 2:5), för att göra varje handling i en anda av lydnad gentemot Guds vilja och därigenom föreviga den människoblivne gudens sändning.

Denna verklighet får oss emellertid att även dröja vid vårt elände, vid våra personliga fel. Att betrakta dem får inte göra oss modstulna och vi får heller inte anta den skeptiska hållning som kännetecknar dem som har givit upp sina stora ideal. För Herren vill ha oss sådana vi är, för att vi skall delta i hans liv, för att vi skall kämpa för att bli heliga.

Helighet: hur många gånger nämner vi inte det ordet som om det vore ett

tomt ord! För många är det rentav ett ouppnåeligt ideal, ett ämne för askes men inte ett konkret mål, en verklighet man lever av. De första kristna tänkte inte så, de kallade varandra heliga, naturligt och ofta: alla de heliga hälsar er, "hälsa alla som är heliga i Kristus Jesus." (Fil 4:21).

Nu, i denna stund på Kalvarieberget, då Jesus har dött och hans uppståndelses härlighet ännu inte har uppenbarats för oss, har vi ett bra tillfälle att granska vår längtan efter ett kristet liv, efter helighet; ett tillfälle att reagera med en akt av tro inför våra svagheter och, med förtröstan på Guds makt, göra föresatsen att lägga ned kärlek i vår vardags plikter. Vår erfarenhet av synden måste leda oss till att känna smärta, till ett mognare och djupare beslut att vara trogna, att verkligen identifiera oss med Kristus, att härda ut, kosta vad det kosta vill, i den

prästerliga sändning som han har anförtrott åt alla sina lärjungar utan undantag och som får oss att vara världens salt och ljus.

Det är Kristus son går förbi. 96

Vi får inte glömma det: I alla mänskliga aktiviteter måste det finnas män och kvinnor med Kristi Kors i sina liv och i sina verk. Med Korset rest, synligt, gottgörande; en symbol för frid, för glädje; en symbol för Återlösningen, för människosläktets enhet, för den kärlek som Gud Fader, Gud Son, Gud helige Ande, den heliga Treenigheten har hyst och hyser för mänskligheten.

Plogfåran, 985

Att tänka på Kristi död blir då en uppmaning till att fullständigt ärligt möta vardagens göromål, att ta den tro vi bekänner på allvar. Stilla veckan kan därför inte utgöra en

helgad parentes inom ramen för ett liv där vi enbart låter oss ledas av mänskliga bevekelsegrunder: den måste bli ett tillfälle till att fördjupa oss i Guds Kärleks djup, för att därigenom, i ord och handling, visa honom för människorna. (...)

Livet, själva själen, är vad Herren begär av oss. Om vi är ytliga, om vi bara bekymrar oss om vår personliga bekvämlighet, om vi låter vår omgivnings och hela världens existens kretsa kring oss själva, har vi inte rätt att kalla oss kristna, att anse oss vara Kristi lärjungar. Det är nödvändigt att hänge sig i ord och sanning och inte bara i ord. Guds kärlek uppmanar oss att med ett fast beslut bära korset, att känna att hela mänsklighetens tyngd vilar även på oss, att i vårt eget stånds och yrkes omständigheter uppfylla Faderns viljas klara och samtidigt kärleksfulla plan. I den passage som vi kommenterar säger Jesus därefter:

”Den som inte bär sitt kors och följer efter mig kan inte vara min lärjunge.” (Luk 14:27).

Låt oss utan fruktan acceptera Guds vilja, låt oss utan tvekan fatta föresatsen att leva hela vårt liv i enlighet med vår tros lära och krav. Vi kan vara säkra på att vi kommer att behöva möta kamp, lidande och smärta men om vi verkligen besitter tron kommer vi aldrig att känna oss nedslagna: även med lidanden och rentav förtal kommer vi att vara lyckliga, med en lycka som kommer att mana oss att älska våra medmänniskor för att få dem att ta del av vår övernaturliga glädje.

Det är Kristus som går förbi, 97